Ciceronem non in beneficiis sed *beneficiis* secum coniungere voluerat: § 41: *Consul ille egit eas res, quarum me participem esse voluit: quibus ego si minus assentiebar, tamen illius mihi iudicium gratum esse debebat. Me ille ut quinqueviratum acciperem rogavit: me in tribus sibi coniunctissimis consularibus esse voluit: mihi legationem quam vellem quanto honore vellem detulit; quae ego omnia non ingrato animo, sed obstinatione quadam sententiae repudiavi.*

EURIPIDIS FRAGMENTUM EX ANTIOPE RESTITUTUM.

M. Antoninus *ἐν τοῖς εἰς ἑαυτόν* VII. 38 sqq. annotavit sibi praeclara quaedam dicta poëtarum, in quibus adversus vitae casus praesidium aut solatium in malis inesset. Caeteri loci noti et decantati sunt ex Euripide fere omnes sumti. Unus est non aliunde notus in § 41:

εἰ δ' ἠμελήθην ἐκ θεῶν καὶ παῖδ' ἐμώ,
ἔχει λόγον καὶ τοῦτο.

Quod eram suspicatus Antiopae haec verba esse ex cognomine Euripidis fabula egregie confirmavit locus Stobaei in Floril. XCVIII. 38.

Εὐριπίδου Ἀντιόπης.

Ἔχει λόγον καὶ τοῦτο· τῶν πολλῶν βροτῶν
δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυςυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς.

Ecquis enim dubitare potest quin disiecti membra poëtae in hunc modum sint coniungenda:

εἰ δ' ἠμεληθὴν ἐκ θεῶν καὶ παῖδ' ἐμώ,
ἔχει λόγον καὶ τοῦτο· τῶν πολλῶν βροτῶν
δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυςυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς.

C. G. C.
